

Het oordeel over stakingen (al-iḍrāb) en sit-ins (al-iʿtiṣām)

Imām Muqbil[1] b. Hādī al-Wādiʿī {رَحِمَهُ ٱللَّهُ}[2]:

“

Beste broeders, stakingen en demonstraties zijn tot ons gekomen via de vijanden van de islam.

De Profeet ﷺ [3] sprak de waarheid toen hij zei:

لتتَّبعنَّ سَننَ من كانَ قبلَكم حذو القُذَّةِ بالقُذَّةِ حتَّى لو دخلوا جحرَ ضبٍّ لدخلتُموه.[4]

Jullie zullen zeker de gebruiken van degenen vóór jullie volgen, stap voor stap, zelfs als zij het hol van een hagedis zouden binnengaan, zouden jullie hen daarin volgen.

Zoals we hebben gezegd, moge Allāh jullie beschermen, we hoeven de vijanden van de islam niet na te volgen. Je bent geen slaaf (*ʿAbd*) die eigendom is van de overheid. Als je salaris niet voldoende is voor jou en je kinderen, dan kun je een ander beroep kiezen, *al-Ḥamdulillāh*. Wat betreft stakingen, dit is zelfs nog erger, beste broeders. Staken door middel van hongerstakingen kan leiden tot de dood, of zelfs zelfmoord, wat weer een imitatie is van de vijanden van de islam.

Wat betreft sit-ins, deze dwaas, al-Masʿarī[5], was degene die sommige jonge mannen uit Najd vertelde om dit te doen. Het is betreurenswaardig dat de jongeren van Najd, wiens vaders volgelingen van *Tawḥīd* (monotheïsme) zijn, een dwaas uit *Ḥizb at-Taḥrīr*[6] volgen. Hij zei tegen hen: “Organiseer sit-ins in de moskeeën.” Deze dwaas verspreidt woorden die niemand zou durven uitspreken, zelfs als ze waar zouden zijn. In werkelijkheid is het een dwaas persoon, gesteund door de vijanden van de islam.

Het doet me pijn dat de jongeren van Najd[7] volgelingen zijn van elke oproeper (*Nāʿiq*). Waarom vragen jullie niet aan de nobele geleerde Shaykh Ibn Bāz?

Waarom vragen jullie niet aan Shaykh al-Albānī? Waarom vragen jullie niet aan Shaykh Ibn ʿUthaymīn? Waarom vragen jullie niet aan Shaykh ʿAbd al-Muḥsin al-ʿAbbād of Shaykh Ṣāliḥ al-Fawzān? En Shaykh Rabīʿ b. Hādī? Waarom vragen jullie in plaats van hen naar deze onwetende dwaas (*Jāhil Safīh*)?! Hij was degene die zei: "Shaykh Ibn Bāz stond op het punt om *Kāfir* (ongelovige) te worden, dus ik zei niet dat hij *Kāfir* was, ik zei dat hij op het punt stond om *Kāfir* te worden," op basis van een krantenartikel dat hij serieus nam. Hij spreekt ook slecht en denigrerend over Shaykh Moḥammad b. ʿAbd al-Wahhāb.

Moge Allāh je belonen voor deze vraag te stellen. We weten dat stakingen en sit-ins allemaal afkomstig zijn van de vijanden van de islam, en van hun volgelingen (*Adhnīb*). *Wallāhu-l-Mustaʿān* (Allāh is Degene wiens hulp gezocht wordt).

Bron: *Al-Ajwibah al-Wādiʿīyah ʿalā al-Asʾilah al-Yāfiʿīyyah*

---

[1] Imām Muqbil b. Hādī al-Wādiʿī (1352H/1422H — 1933/2001) was één van de prominente moslimgeleerden van onze tijd. Hij heeft ontiegelijk veel betekend voor de *Daʿwah*. Vrijwel alle hedendaagse *ʿUlamā* & *Duʿāt* (uitnodigers naar de Weg van Allāh) uit het land Jemen zijn de studenten van Imām Muqbil geweest. Vanuit zijn instituut *Dāru-l-Ḥadīth* in Dammāj (Noord-Jemen), onderwees hij moslims vanuit de hele wereld.

[2] {رَحِمَهُ ٱللَّهُ}:

Geschreven in transcriptie als *Raḥimahullāh*, is doorgaans een *Duʿāʾ* (smeekbede) die wordt geschreven of opgezegd na het noemen van de naam van een overleden moslim. Qua betekenis, kiezen vertalers vaak voor *Moge Allāh met hem genadig zijn*.

[3] Binnen de islamitische etiquette is het gebruikelijk een specifieke smeekbede uit te spreken na het noemen van de Profeet Moḥammad. Het wordt vaak op de volgende manier geschreven:

{صلى الله عليه وسلم} {*Ṣallā ʾllāhu ʿAlayhi wa Sallam*}

Dit betekent contextueel: "*Moge Allāh's vrede en zegeningen met hem zijn*."

[4] Overgeleverd door Abū Saʿīd al-Khudrī. In de *Ṣaḥīḥayn* (*Ṣaḥīḥ al-Muslim* & *Ṣaḥīḥ al-Bukhārī*) zijn meerdere varianten van deze *Ḥadīth* verzameld. Zie ook *Majmūʿ al-Fatāwá*, 10/106, van Shaykhu-l-Islām Aḥmad b. ʿAbd al-Ḥalīm ibn Taymīyah.

[5] Al-Maʿsarī waar Imām Muqbil b. Hādī al-Wādiʿī naar verwijst, is Dr. Moḥammad b. Saʿd al-Maʿsarī, een Saudische dissident en politieke activist die vooral bekend werd vanwege zijn oppositie tegen de Saudische autoriteiten. Hij is de oprichter van het *Comité voor de Verdediging van Legitieme Rechten* (CDLR), een organisatie die zich inzet tegen de regering van Saudi-Arabië. Al-Maʿsarī verliet Saudi-Arabië in de jaren negentig en vond later onderdak in het Verenigd Koninkrijk, waar hij zijn activistische werk voortzette.

Zijn activiteiten worden door veel prominente Salafī-geleerden sterk afgekeurd, waaronder Imām Muqbil b. Hādī al-Wādiʿī.

Al-Maʿsarī's opvattingen over politieke participatie en rebellie botsten sterk met de traditionele Salafī-principes die pleiten voor politieke stabiliteit en vermijden van opstanden binnen de islamitische wereld.

[6] *Ḥizbu-t-Taḥrīr* is een politieke organisatie, opgericht in 1953 door de Palestijnse Taqī ad-Dīn an-Nabahānī. Ze staan bekend vanwege hun politieke activisme en ideologische afwijkingen. De organisatie streeft zogenaamd naar de heroprichting van het kalifaat, maar doet dit door middel van een onislamitische en politieke benadering, in plaats van te focussen op de zuivering van *ʿAqīdah* (geloofsleer) en het volgen van de *Manhaj* (methodiek) van de vrome voorgangers (*as-Salaf aṣ-Ṣāliḥ*).

De partijcultus van an-Nabahānī maakt gebruik van geheimhouding en misleiding om volgelingen te winnen voor hun zaak, en zij hanteren een zeer rigide partijsysteem, gebaseerd op communistische partijstructuren. Hun interpretatie van de geschiedenis (in de zin van de werkelijke onderliggende redenen en oorzaken achter de opkomst en ondergang van naties) is ontleend aan dezelfde marxistische, socialistische en communistische retoriek, die draait om de vlag en de slogan van "sociale rechtvaardigheid". Tegelijkertijd negeren zij volledig wat er in de *Qurʾān* en de *Sunnah* te vinden is met betrekking tot de verklaring van deze zaken.

Hun activistische houding en het streven naar macht zonder het vereiste fundament van correcte *Tawḥīd* en *ʿIbādah* (aanbidding) leidt ertoe dat zij in vele dwalingen zijn vervallen, zoals het ontkennen van de bestraffing van het graf, het slecht praten over Muʿāwiyah b. Abū Sufyān, het verwerpen van bepaalde *Aḥādīth* (Profetische overleveringen).

[7] Najd is het centrale plateau van het Arabisch Schiereiland, omringd door woestijnen en bergen. Het was een belangrijke locatie voor verschillende stammen en had een eigen culturele en politieke identiteit.

In enkele *Ḥadīth* wordt Najd genoemd. Een bekende *Ḥadīth*, overgeleverd door Imām al-Bukhārī, beschrijft de profeet Moḥammad ﷺ dat vele onrust en *Fitan* (beproevingen) uit Najd zullen komen. Er zijn diverse interpretaties van deze overleveringen. Datgene wat het meest correct lijkt te zijn is het gebied wat we tegenwoordig kennen als ʿIrāq.

Najd betekent taalkundig gezien een verhoogd of verheven land. Daarom verwezen de Arabieren naar landen die ten opzichte van hen verheven lagen als Najd. Een van de gebieden die in die tijd het vaakst als Najd werd aangeduid, was ʿIrāq.

De Najd voor de mensen die in Madīnah woonden in de richting van het oosten, zou ʿIrāq zijn.